

Sygn. akt IV CSK 337/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa J. C.-T.
przeciwko J. F., E. F. i D. F.-M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 5 września 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 września 2012 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powódka J. C.-T. wniosła o „zajęcie przez Sąd Najwyższy stanowiska wobec istotnych zagadnień prawnych wymagających jednolitej i stanowczej wykładni, co do przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”, ujmując te zagadnienia w formie trzech pytań. Ponadto powódka wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania „jako oczywiście uzasadnionej i z przyczyn jurydycznych” wcześniej sformułowanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na istotne zagadnienia prawne, a zatem na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., istnienie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czyli na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz na oczywistą zasadność skargi, a więc przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., lecz żadnej z tych przesłanek nie wykazała.

Na uzasadnienie twierdzenia o wystąpieniu przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., skarżąca powołała te same pytania, choć każda z tych

przesłanek ma charakter niezależny, a zatem powinna być wykazana przy pomocy odrębnej i właściwej dla niej argumentacji prawnej.

W przypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania konieczne było zaprezentowanie różnych możliwych sposobów rozwiązania tego problemu oraz przedstawienie argumentów prawnych przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienie na czym polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonanie o „istotności” przedstawionego zagadnienia oraz wykazanie, że ma ono charakter uniwersalny, a zatem, iż jego wyjaśnienie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Nie odpowiada tym wymaganiom wniosek skarżącej ograniczony do postawienia pytań bez argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania „istotności” zagadnienia w przedstawionym rozumieniu. Ponadto, wskazane przez skarżącą kwestie są zbyt mocno osadzone w okolicznościach faktycznych sprawy, a odniesienie się do nich stanowiłoby w istocie rozstrzygnięcie o zasadności jednej z podstaw kasacyjnych, a nie zagadnienia prawnego wymagającego zajęcia uogólnionego stanowiska przez Sąd Najwyższy.

W przypadku powołania się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, skarżąca powinna była poza dokładnym wskazaniem tych przepisów wyjaśnić na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich rozumieniem bądź wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151 oraz z dnia 18 czerwca 2003 r., II CZ 50/03, niepubl.). Wprawdzie powódka przytoczyła w uzasadnieniu skargi szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, jednakże orzeczenia te nie są rozbieżne. Samo posłużenie się w skardze sformułowaniem „przepisy prawne budzące poważne wątpliwości” bądź „przepisy prawne wywołujące rozbieżności w orzecznictwie sądów”, użytym w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie było wystarczające dla wykazania określonej w nim przesłanki (por. np. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., III CZ 98/01, OSNC 2002, nr 5, poz. 71, oraz z dnia 15 maja 2002 r., IV CKN 443/01, niepubl.).

Skarżąca, powołując się na oczywistą zasadność skargi, twierdzenia o jej wystąpieniu także nie uzasadniła stosowną argumentacją prawną. Argumentacja ta powinna zmierzać do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na tę przesłankę ogranicza się do twierdzenia o jej wystąpieniu.

Nie stwierdziwszy przesłanek mających uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

db